

Ældste Vaiangina Sikahema
De Halvfjerds

Da jeg var fem år, rejste min familie fra Tonga til New Zealand for at blive besøgt i templet. Først sejlede vi fra Tonga til Fiji. Kirkens medlemmer, der rejste med os, sang hele vejen. Det blev stormvejr. Bølgerne var større end det skib, vi var på! I takt med at stormen blev kraftigere, sang vi højere. Endelig var stormen forbi.

Da vi ankom sikkert til Fiji, var vi nødt til at køre med bus til lufthavnen. Så tog vi et fly til New Zealand.

Da flyet landede i New Zealand, skulle vi på endnu en to-timers bustur. Det var en kølig morgen med lavthængende skyer. Alle i bussen talte. Det var så højt og larmende! Så kom templet til syne, og pludselig blev der helt stille i bussen. Alle skyndte sig hen til den

ene side af bussen for at se det. Jeg troede, at bussen ville vælte!

Far løftede mig op mod busvinduet, så jeg kunne få et godt udsyn til templet. Templet syntes at svæve i skyerne. Det så himmelsk ud.

Selvom det skete for mange år siden, kan jeg stadig føle den samme særlige ånd i dag. Vi vidste, at vi så på Guds hus. Før havde vi kun set det på billeder. Vi var forundrede. Jeg kan huske, at jeg tænkte: *Er Gud derinde?* Og lige så hurtigt tænkte jeg: *Det er Guds hus. Selvfølgelig er han der.* Vi ser ham måske ikke i templet, men vi ved, at vi kan føle hans Ånd der.

Fra et interview med Richard Romney.

Er Gud derinde?

SLUT

ILLUSTRATION: MITCH MILLER

START

En tem-
peltur

Følg labyrinten for at hjælpe familien med at komme til templet!